

AAN DE TELEFOON

door

HERMANNA.

Jantje was al in zijn nachtponnetje.

Ring-ring, ging de telefoon.

Moeder luisterde even; Marie kwam uit de keuken.

„Kom Janneman,” zei Moeder toen, „laat eens zien — hoever zijn we? Wacht, dien krullebol nog wat uit de war halen. Dat frischt op, hé?”

Stap-stap, ging 't op de trap.

„Zeker iemand voor mij aan de telefoon,” dacht Moeder, en ze haastte zich om Jantje klaar te krijgen.

Klop-klop. Daar was Marie.

„Ja, ik kom zoo!” riep Moeder al.

Maar Marie lachte. „Nee mevrouw, u heeft niet te komen; 't is voor Jantje.”

„Voor Jantje? Is er iemand voor Jantje aan de telefoon?”

„Ja, mevrouw.”

Jannemans oogen werden van verbazing nog grooter dan ze al waren. Hij lachte tegen Marie, die haar armen uitstak.

„Kom Jan!”

Moeder lachte ook.

„Mag ik ook mee?” vroeg ze.

„Natuurlijk,” zei Jantje en wenkte over Marie's schouder naar Moeder. Zoo gingen ze de trap af.

Bij de telefoon stond Marie stil. Nu moest Jantje goed luisteren.

„Hallo,” riep hij eerst net als een groot mensch. Toen boog hij zijn kopje wat op zij om te hooren wat er aan den anderen kant zou gezegd worden.

't Was tante Margo. Ze had hem een heel verhaal te vertellen:

„Verbeeld je, Janneman, zoeven wil Stijntje omwasschen en daar ziet ze *in* de koekepan, die ze even bij de achterdeur op 't straatje had neergezet een heel vreemd diertje zitten. Zijn heele lijfje is vol stekels. Stijntje schrikte er van. Maar 't diertje doet geen kwaad. 't Is een stekelvarkentje! Stellig is 't door een opening in de schutting bij ons in den tuin gekomen. Vind je dat niet leuk? Als 't niet zoo laat was, zou ik je vragen even te komen kijken. Maar nu moet je zeker naar bed?”

„Ja,” riep Jan, „ik heb mijn nachtgoed al aan. Maar morgen kom ik!”

„Zoo, zoo,” zei Moeder, „gaat dat maar zoo, zonder mij? Wáár kom je morgen, Jantje?”

„Bij tante Margo! O, Moeder, zoo leuk...”

Ring-ring, ging de bel van de telefoon.

Hè, hoe jammer! Janneman had nog een heeleboel met Tante over 't stekelvarkentje willen praten.

„Jongentje, ik ben toch zóó nieuwsgierig!” riep Moeder. „Vertel mij toch eens wat Tante te zeggen had?”

Dat wou Jantje wel graag. Hij was er nog niet over uitgepraat toen hij al in zijn bedje lag.

Den volgenden morgen ging hij al vroeg met Moeder naar tante Margo.

„Waar is 't stekelvarkentje?” vroeg hij dadelijk aan Stijntje, die opendeed.

„Weggelopen,” zei ze. Maar dat was maar een grapje.

Toen Jantje even later met Tante in den tuin kwam, zag hij onder de struiken een vreemden bruinen bal met stekels er op.

„Dat is het nu,” zei Tante. „Het heeft zich in elkaar gerold, maar pas eens op!”

Zij zette een schoteltje melk neer en ging toen met Jantje achteruit.

Nu duurde 't niet lang, of de bal kwam in beweging. Janneman zag pootjes en ook een spits snuitje. Hij hield tante Margo stevig vast, want een beetje griezelig vond hij 't diertje wel, dat nu naar de melk toeliep.

Maar toen 't er zoo lekker van dronk, moest Jantje toch lachen.

„Ik ben niets bang,” riep hij tegen Moeder, die ook buitenkwam.

„Nu, Jantje,” zei tante Margo, „was dat nu niet de moeite waard om je aan de telefoon te roepen? Als ik nog eens zulk aardig bezoek in den tuin krijg, doe ik 't stellig weer, hoor!”

